

Misterul ce ne leagă și desparte

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

Să nu te îndoiești de mine, să nu-mi pui în balanță loialitatea
pentru că asta ar însemna să ne rătăcim departe pentru totdeauna
fără puterea de a ne mai regăsi în această viața sau în următoarea...
Și mi-au trebuit atâtea vieți să te reîntâlnesc / Liliana Trif

- Să fie marea noastră-asa departe
Că visele nu pot să se închege
Și să zburăm lipsiți de pașapoarte
Spre zeii greci cerând să ne dezlege

Misterul ce ne leagă și desparte,
Nu lasă opțiunea de-a alege
Să fim pereche chiar și după moarte,
Să nu ne înfiereze nici o lege.

Să fie paradisul doar o taină
Greu de pătruns și fără dezlegare?
Atunci, iubito, fă-mi din lacrimi haină
Brodată cu lumini de lumânare.

- E uneori atât de-aproape cerul
Când bate toaca-n coasta Meteorei,
Când clopotul își sună-a cântec fierul
Vrăjit de intuiția Pandorei,

Că nu mai știu planeta-n care parte
Se-nclină-n fața unui zeu nostalgic,
Reneg destinul care ne desparte
Să ne unească într-un punct nevralgic.

Ești uneori sfâșietor de-aproape
Că pot simți lumina-nmugurind
În lacrima fierbinte de sub pleoape
Și-ntr-un refren celest ca un colind.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif